

menverzorging voor de ontwikkeling der arbeiders.

In deze lijn ligt ook de aanvraag om geld door het P. A. S. want het P. A. S. vraagt duiden voor geestelijke ontwikkeling. Ze heeft dus als moraal opgesteld: geld stinkt niet. Ze willen bewelddigd worden.

Het heiligste der heiligen, het gebied waar op de arbeiders waarlijk, in de eerste plaats onafhankelijk moeten blijven, op het terrein van eigen opvoeding, eigen ontwikkeling, wordt snood, IN BEGINGSEL prijsgegeven voor een hand geld.

Dit wordt wel eens genoemd het verkoop- en van het eerst geboorterecht voor een bord luizenmeel.

Geen geld van de bourgeoisie, van de imperialistische overheid voor de ontwikkeling die gegeven wordt door de vakbeweging. Geen band van welken aard ook tusschen deze twee.

Natuurlijk blijven we zelfstandig. We regelen zelf de P. A. S. de cursussen over de inhoud van die cursussen beslist niet de genie B. en W. maar wij.

Zoo ongeveer zal het P. A. S. redeneeren. Deze bewijsvoering slaat niet op de zaak waarop wij hier de aandacht vestigen.

De zaak is deze dat meer geld vraagt aan het klassebestuur van de hoofdstad voor de opvoeding, de geestelijke ontwikkeling, kortom voor de inwendige taak der arbeidsbeweging.

De opvoeding tot geestelijk zelfstandigheid, tot geestelijk leven, is het hoogste wat de arbeidsbeweging het proletariaat brengen kan.

Door de geestelijken zelfstandigheid in en met den strijd verkregen zal het proletariaat overwinnen.

Geen partij of beweging zal ooit de arbeiders nader kunnen brengen tot zijn algemeene ontvoogding indien zij deze taak niet vervult.

Deze zaak moet steeds in alle opzichten, het werk der arbeiders zelve zijn.

Iedere hulp van den klassestaat in stad of land moet streng worden vermeden.

De Volksuniversiteit, de subsidie uit de stadkas heeft tot de arbeiders geestelijk te ontmannen.

De bourgeoisie is veel te alleen, heeft te veel ervaring om dit te laten blijken zij weet hoe men tactisch de zaak moet aanpakken.

Van de imperialistische bourgeoisie geld te vragen voor de opvoeding door de beweging tot klasseinzicht, is niet alleen ongerijmd, maar geeft blijk dat men van het standpunt van den klassestrijd niet bijster veel snapt.

De A. B. B. de Roomsche Katholieken,

dat die van dit standpunt of niets snappen of tegenover dit standpunt staan, is voor menig revolutionair duidelijk.

Dat echter het P. A. S. de plaatselijke centrale van de onafhankelijke vakbeweging te Amsterdam dit ook niet inziet, op een van de voornaamste punten, komt nu duidelijk uit.

Een voorloopige Balans der jongste Stakingen.

De maand Augustus gaf ons twee stakingen te zien, (die der Sigarenmakers en Typografen) die door hun karakter een bespreking op deze plaats noodzakelijk maken.

Ten eerste wenschen wij er hierop te wijzen, dat de meerderheid der gestaakt hebbende arbeiders modern is georganiseerd en niettemin SPONTAAN staakten, alzo een doorbraak leverende der heerschende tactiek, met voor de Sigarenmakers moreelen steun van het betrokken H. B. en bij de Typografen zoowaar behalve moreelen ook financiële steun. Vanwaar die veranderde houding bij de leden en leiders? Want er dient hier op gewezen dat de leden der beide modernen bonden, nog niet lang geleden, voor den strijd tegen de patroons onaandoenlijk leken. Voor wat de leden betreft: de steeds stijgende kosten van het levensonderhoud waarbij de inkomsten VER achterbleven EN het verdwijnen geloof dat langs den weg der onderhandelingen de patroons er toe te brengen waren belangrijke verbetering toe te staan, hebben tot deze doorbraak geleid. Wat de leiding van den Sigarenmakersbond aangaat kan worden aangenomen dat ALLEEN angst voor ledenverlies aan de Syndicalisten hen tot de speien van den tol dien zij te zien gaven heeft genoopt. Voor de leiding van den Typografenbond meenen wij dat hunne houding op de volgende overwegingen berust.

Een uitsluiting kunnen de patroons in dit bedrijf niet ten uitvoer brengen en hoe houdt men een verder voortschrijden der stakingen tegen.

Eenvoudig door het geschil aan arbitrage te onderwerpen waarvan men als resultaat verwachten behoud van het schitterend collectief contract, met enkel een verbetering op het stuk van het loon. De conclusie die wij uit deze afgelopen stakingen

trekken is: dat geen enkele arbeiders groep zich er meet toe mag brengen, collectief arbeids overeenkomsten te sluiten, waarin ook maar voor een oogenblik wordt afgezien van het recht om te staken en wel op grond van het feit dat de nog steeds voortdurende stijging der kosten van het levensonderhoud dit gebiedend noodzakelijk maken.

Behalve de beide stakingen die wij reeds bespreken, eischt ook de staking der Gem. werklieden op Dinsdag 26 Augustus l.l. te Amsterdam onze aandacht en wel in de eerste plaats om het feit dat de staking zelf, die niet mogelijk geacht werd. Eenerzijds omdat men in de stakingswetten van 1903 een middel er tegen meende te bezitten, terwijl anderzijds de N. Rout. Courant hierin de de hoop uitsprekende van de gansche bezitterde klasse erop rekende dat moderne en christelijke organisaties de staking zouden weten te verhindere, welke dit ook wel hadden gewild doch niet hebben gekund. Dus staakten, ondanks stakingswetten en moderne en christelijke leiders, de Gem. werklieden onzer hoofdstad, om niet meer alleen vertrouwende op onderhandelingen en beloften, door eigen actief optreden het onwillige gemeentebestuur van Amsterdam te dwingen hunne sobere eischen in te willigen. In hoeverre zij daarin geslaagd zijn zullen de komende raadsdebatten, over de voordracht van B. en W. van Amsterdam bewijzen. Wat we nu echter reeds willen vaststellen is het feit dat de stakingswetten van 1903 zijn verbroken verder hopen dat andere groepen welke onder deze wetten leven er door hun actie in zullen slagen deze wetten geheel op te ruimen want VERZOEKEN aan de heerschende klasse tot opheffing, blijven onverhoord. Neen, erger nog! Zij zal probeeren door wettige verbinding van het collectief arbeidscontract de stroom van stakingen die zij vreest dat in dit land komen gaan tegen te houden. De algemeene conclusie die we uit den afloop van de hier behandelde stakingen nu reeds trekken is: dat de positie van de arbeiders ondanks alle verkregen resultaten op het gebied van den directe vakstrijd ellendig blijven zal en hen zal noodzaken om den strijd der vakbeweging te richten op het algemeen doel der revolutionaire arbeidsbeweging: het vestigen van het socialisme door het veroveren van de macht.

E. K.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Kommunistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Oostenburgermiddenstraat 59, A'dam

1e Jaargang No. 3
October 1919

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 0.50
per half jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgracht 297, A'dam

Mededeeling.

Tot onze spijt waren in het tweede nummer van ons blad eenige artikelen ergerlijk verminkt. Dit was niet de schuld van de redactie.

Om onze lezers tegemoet te komen, zenden wij hen gaarne een derde proefnummer. Wij hopen dat alien die dit blad hebben ontvangen en zich nog niet hebben geabonneerd, dit als nog zullen doen. Wij rekenen er op, dat honderden in den lande gevolg zullen geven aan dezen oproep.

Marx schreef dat de emancipatie der arbeiders, het werk der arbeiders zelve moest zijn. Marx zei, dat hij alleen vertrouwde op de intellectuele en moreele ontwikkeling, die in den loop van den strijd door de arbeiders wordt verworven. Van deze waarheden zijn de uitgevers van dit blad diep doordrongen. Daarom hebben zij den strijd tegen het opportunisme in de binnen en buitenlandsche politiek van de geheele arbeidersbeweging in Nederland, met geestdrift aanvaard.

Tegen de verkeerde leiding, tegen Troelstra, tegen Ravesteijn, ongeacht de kleine verschillen die bestaan tusschen S. D. A. P., S. P. en C. P. Allen die den strijd willen tegen het wereld-imperialisme, kunnen dien slechts voeren door den strijd aan te binden tegen elk opportunisme.

Stuur geld als steun aan de Adm. van ons blad „De Rooie Vaan“.

Abonneert U op dit blad, en zorg voor nieuwe lezers. De arbeiders die dit blad uitgeven vertrouwen dat iedereen zijn plicht zal doen. Leve de wereldrevolutie van het proletariaat. Leve de Russische Radenrepubliek!

De Vrede van Versailles, de Tribune redacteurs en de Bolschewiki.

Gedurende den oorlog is door de leden der S. D. P. die in verzet kwamen tegen de verkeerde leiding, meermalen betoogd, dat Wijnkoop en van Ravesteijn niet het standpunt innamen der Bolschewiki. Dit betref geen ongeschikte punten, maar juist het hoofdpunt, n.l. de houding tegenover de beide imperialismen. Iedereen die personen en toestanden kent in de C. P., weet, dat er enkele personen zijn, die niet meer optomen tegen de verkeerde leiding, omdat de Tribune-redactie van zelf, op eigen houtje, tot verandering van houding moest komen, na de nederlaag der Centrale Mogendheden.

Deze afvalligen hebben groot ongelijk, niet door onze schuld, maar door de schuld van onze tegenstanders, de Tribune-redacteurs.

Vroeger werd de scherpe afwijking duidelijk door de feiten. Toen de Bolschewiki aan de regering kwamen, hebben zij een oproep in de wereld gezonden, gericht tot alle proletariaten! De zin ervan was deze: Wapenstilstand op alle fronten, onderhandelingen tusschen volken en regeringen over den directen vrede.

Aan dien oproep gaf het toenmalige Partijbestuur en de Tribune-redactie geen gevolg. Een voorstel in de grootste afdeling der Partij, n.l. Amsterdam, van een der onzen afkomstig, om wel gevole te geven aan dien oproep; werd verworpen, na bestrijding door Wijnkoop.

Maar daarbij bleef het zooals gewoonlijk, niet.

In de Tribune van 30 November 1917, werd de vrede des pogingen der Bolschewiki met nadruk bestreden!!

Het schoone van deze zaak is, dat Wijnkoop thans in redevoeringen het doet voorkomen, dat hij voor den vrede met Duitsland was. Om deze onbeschaamdheid juist te kunnen waardeeren, citeeren wij uit het bovengenoemd nummer van de Tribune. „Inplaats dat de goede raadgevingen, dat Rusland, onverschillig op welken grondslag, vrede zou moeten sluiten, eest spoedigen algemeenen vrede bevorderen, bestreken zij in wekelijkheid niet slechts een versterking van het Deutsche imperialisme en van zijne satelliet Oostenrijk door aanhechting van Polen, Koerland en Lijfand, maar ook het dooden van Poolsche en Lettische proletarijers voor den Duitschen machtsbonger.... Zulk een „Vrede“ zou een veel erger verraad van de zaak van het proletariaat zijn dan zelfs de Scheidemann's in hun ergsten tijd hebben gepleegd.

Deze aanhalingen zijn dunkt ons duidelijk. Lenin e.s. zouden worden verraders erger dan de Scheidemann's-bende, indien zij vrede sloten met de centralen.

Hoe anders staan thans de Tribune-redacteurs tegenover den Vrede van Versailles, den Vrede van het Anglo-Amerikaansche wereld kapitaal. Een vrede veel erger dan van Brest Litovsk.

In de openingsrede op het 10e Jaarcongres der C. P. van Juni 1919 heet het over den vrede van Versailles.

„Wij doen niet mede aan het geschreeuw dat nu opgaat over den vrede. Dat is onze eer.“

Hoe lief is deze houding van Wijnkoop en zijn adviseur v. Ravesteijn, vergeleken met die tegenover den vrede van Brest Litovsk.

Wat een verschil ook nietwaar, in Brest Litovsk werd ten slotte den vrede opgelegd door het Deutsche imperialisme en dat is natuurlijk volgens de „revolutionairen“ merk van Ravesteijn niet goed, maar de vrede van Versailles door het Engelsch-Amerikaansch imperialisme opgelegd is wel goed.

Aan „het geschreeuw“ over zulk een vrede doen v. Ravesteijn en Wijnkoop niet mee. Dat verklaren zij dan als: „onze eer“.

Om geheel in het jargon van de Tribune-redactie te blijven, wij komen wel op tegen den vrede van Versailles omdat hij voort tot den tweeden, veel gewelddiger oorlog; dat is onze eer en tevens die van de Bolschewiki.

Men weet, zoo men het niet weet, men zie het verslag van het congres, dat Wijnkoop voor zijn standpunt ten aanzien van den vrede van Versailles, zich beriep op een lid der onafhankelijke sociaal democratische partij in Duitsland. Deze heer ried Wijnkoop aan, vooral niet mee te doen met „het geschreeuw“. Op dit punt vond de onafhankelijke warme instemming bij Wijnkoop.

Hoe dachten de Bolschewiki over den vrede van Versailles? Over de houding der onafhankelijken in Duitsland ten aanzien van den vrede der geallieerden?

De „Prawda“, het orgaan der Bolschewiki schreef:

„Het is moeilijk te gelooven dat het mogelijk is, tot zulk een laffe diensteigtheid tegenover de bourgeoisie te komen. Zelfs Scheidemann, zelfs de deutsche bourgeois dreigen, den vrede van Versailles niet te teekenen. Kautsky daarenegen verklaart met een lakeienlach, het eerst het doodvonnis der deutsche arbeidersklasse te willen onderteekenen, slechts om Duitsland voor het kommunisme te behoeden. Met geestdrift voelt hij zich gedrongen om de rijlaarzen der Fransche generaals te likken, ofschoon deze laarzen bevlakt zijn met het bloed der arbeidersklasse.“

De wereld heeft nimmer een laffer verraad aan de zaak van het proletariaat en de menscheit aanschouwd. En „De Vrijheid“, het noodorgaan der onafhankelijken in Duitsland, drukt in hare kolommen deze bekenenis van een Judas af. De arbeiders die voor een deel nog de onafhankelijken volgen, zullen hen thans in de steek laten, wanneer hunne leiders hen willen bewegen tot zulk een zelfmoord. Maanden lang hebben de Scheidemanns en de onafhankelijken Duitsland „gered“ van het kommunisme, doordat zij de arbeiders de hoop op den vrede voortoverden. De strik die Versailles aan de arbeiders om den hals wil doen, zal hun de oogen openen omtrent dit schandelijk bedrog. Wat geven echter Kautsky en zijn vrienden erom? Zij roepen de arbeiders toe: steekt uw hals in den strik! Anders komt er revolutie! Het zal echter anders uitkomen. Het Deutsche proletariaat zal voor Kautsky een ouden strik vinden. Hij heeft hem ten volle verdiend.

Zoo de aanhalingen uit „De Prawda“.

Hieruit blijkt afdoende hoe de Bolschewiki denken over den vrede van Versailles. Tevens welke meening zij toegedaan waren omtrent de onafhankelijken, die Wijnkoop gratis advies gaven om geen „geschreeuw“ aan te heffen tegen den Anglo-Amerikaanschen vrede.

Het beeld wat „De Prawda“ teekent van Kautsky is treffend. Wat te zeggen van de leiders Wijnkoop en v. Ravesteijn die ten aanzien van den vrede van Versailles, hetzelfde standpunt innemen als Kautsky?

Hiermede staat dus onwrikbaar vast, dat de meergenoemde leiders der C. P., omtrent dit belangrijke punt van de wereldpolitiek op een geheel ander standpunt staan als de Bolschewiki, als Gorter en dit orgaan voor het kommunisme.

Daarom moet elk lid der C. P. strijden tegen deze leiders en ons met alle macht steunen in dien strijd, voor de Bolschewistische wereldpolitiek.

Arbeiders ken uw zaak.

Een contra-revolutionair geschrift.

Eenigen tijd geleden verscheen van de hand van Dr. van der Waerden, een brochure over „Loonsverhoging, Prijsstijging en Socialisatie.“

Dit geschriftje, oorspronkelijk verschenen als artikel in het dagblad „Het Volk“ mocht zich verheugen in een zeer groote belangstelling van de burgerlijke pers, die groote gedeelten ervan heeft overgenomen. In genoemd geschriftje worden kwesties aangesneden, die ontegenzeggelijk van het grootste belang zijn voor den strijd van het proletariaat. Omdat uit de beschouwingen van den Heer v. d. W., blijkt hoe groot het verschil in inzicht omtrent het huidige kapitalisme en den strijd daartegen, is tusschen de z.g. sociaal-democraten en de communisten, komt het ons voor van belang te zijn, onze meeningen tegenover die van den Heer v. d. W. te stellen.

„Het kapitalisme is een dubbel ding. Eenerzijds is het de uitbuiting der arbeidskracht en als zodanig vijandig aan de arbeidersklasse, anderzijds is het een vorm van productie en als zodanig nuttig.“

Aldus heet het in den aanhet van genoemd geschriftje. Deze tweeslachtigheid van het kapitalisme voert de schrijver tot de conclusie, dat het proletariaat het kapitalisme moet bevorderen. De klassenstrijd, de groote factor van de maatschappelijke ontwikkeling, wordt dus door dezen „marxist“ losgelaten en daarvoor wordt in de plaats gesteld, verhoging van de productiviteit.

Laten wij direct vooropstellen, dat het onwaar is, dat het kapitalisme voor het proletariaat ook een nuttige zijde heeft.

De imperialistische ontwikkeling van het kapitalisme heeft ons immers juist het tegenovergestelde laten zien. Het kapitalisme kan zich als productie-systeem niet verder ontwikkelen, het is een hinderpaal geworden voor de ontwikkeling van de productiviteit van den arbeid. Het kapitaal exporteert zich zelf naar achterlijke landen, omdat aanwending van het kapitaal in het eigen land niet meer voldoende winsten waarborgt.

Deze ontwikkeling heeft dan ook geleid tot den wereldoorlog, de menschen en producten vernietiger op groote schaal.

Het kapitalisme is als productie-systeem verouderd, het kan de productiviteit van den arbeid in werkelijkheid niet hooger opvoeren, het is geworden tot een hinderpaal voor een hooger economische ontwikkeling.

Het kan dan ook nooit de taak van het proletariaat zijn, om de kapitalistische productiewijze te bevorderen, het proletariaat is juist de klasse, die het kapitalisme zal moeten vernietigen. De klassenstrijd is de groote voorwaarde voor de maatschappelijke ontwikkeling. Bevordering van de productie binnen het raam van het kapitalisme betekent opheffing van dezen groten factor.

Over loonsverhoging spreekt de Heer v. d. W. aldus:

„Loonsverhoging, arbeidsduurverkortung, prijsverhoging... loonsverhoging en de tweede en derde ronde beginnen hun automatische loop. Het moet toch ergens vandaan komen en een kikker blijft toch altijd maar een beest zonder veren.“

Voor zoover de opmerking over den kringloop juist is, toont dit duidelijk aan in welk een desolaten toestand het kapitalisme gekomen is. Zelfs de eenvoudigste levenswensen van het proletariaat kan het niet meer bevredigen. Er kan voor de arbeiders dan ook geen reden zijn den strijd voor loonsverhoging te laten varen. Integendeel alle middelen moeten worden aangewend, om het kapitalisme te doen verdwijnen. De kwestie is echter niet een zuiver economische zoals v. d. W. haar voorstelt. De kapitalistische maatschappij is ten gevolge van den oorlog verzwakt. De bourgeoisie moet alle pogingen in het werk stellen, om haar maatschappij weer sterk te maken. Juist nu, nu het kapitaal in dezen toestand gekomen is,

bestaat de mogelijkheid, dat het proletariaat het zal kunnen vernietigen. Daarom is **onverzoenlijke strijd** thans de eerste plicht van het proletariaat.

Het middel, dat v. d. W. echter aangeeft, n.l. „productie“, d.w.z. niet strijden, maar werken voor het kapitaal, beteekent de instandhouding van het kapitalisme, het beteekent, dat het proletariaat door niet te strijden, de bourgeoisie gelegenheid geeft, haar maatschappelijk stelsel te versterken.

Daar is de proletarische revolutie voorloopig van de baan en het socialisme voorloopig niet mogelijk.

Natuurlijk is de strijd voor loonsverhoging alleen niet voldoende, integendeel het proletariaat zal zich veel verdere doeleinden moeten stellen. Hierbij zij opgemerkt, dat niet de loonsverhogingen de oorzaak zijn van de voortdurende prijsverhogingen (er zijn b.v. tal van kapitalisten, die onder het voorwendsel van loonsverhoging de prijzen schandelijk opdrijven). Maar dit daargelaten is een van de fouten van de prijsstijgingen gekomen door de vernietiging van enorme voorraden door den wereldoorlog. Wij kunnen dus veeleer zeggen, dat de strijd om loonsverhoging het gevolg is van de steeds stijgende duurte.

In den tegenstand van de bourgeoisie om loonsverhogingen toe te staan, demonstreert zich het feit, dat het kapitalisme niet meer in staat is, de eischen van de arbeiders in te willigen, tevens blijkt eruit, dat het voortbestaan van het kapitalisme beteekent, de absolute verarming van de arbeidersmassa's; ondanks de loonsverhogingen, is het levenspeil van de groote massa veel lager dan voor den oorlog het geval was.

Deze toestand heeft dan ook een groote verbittering bij het proletariaat teweeg gebracht wat de Heer v. d. W. zeer goed inzielt. Hij zegt: „de weerzin tegen het stelsel is tot 100% heet uitgesloten, de mentaliteit voor algemeen strijd is aanwezig“. De Heer v. d. W. vindt het echter noodig tegen deze mentaliteit te waarschuwen, en spoort de arbeiders aan, aan dien drang geen gevolg te geven. Hij treedt dus op als temperaar van den historischen strijd.

Dat de bourgeoisie de beteekenis van de beschouwingen van den Heer v. d. W. volkomen begrijpt, blijkt wel uit het gebruik, dat bladen als de „N. R. Crt.“ en „het Handelsblad“ ervan gemaakt hebben.

Toen in Amsterdam de Gemeentewerklieden staakten en later de bakkers, deze voor het grootste deel modern-georganiseerd, werd door genoemde bladen druk gewerkt met citaten uit het artikel van v. d. W., een welverdiende loon voor dezen zich noemende socialist.

De Heer v. d. W. heeft echter nog een middel tegen de duurte, n.l.: socialisatie. Dit is voor hem het grootste middel, niet alleen tegen de duurte, maar zelfs ter verkrijging van het socialisme. „Socialisatie is de voorbereiding van het socialisme“. „Wij willen socialisatie, omdat wij de knechtschap willen breken; en wij willen socialisatie, omdat dit de eenige redding is tegen verdere teruggang, het enige uitzicht voor de toekomst“. Aldus beveelt hij in min of meer pathetische woorden de „socialisatie“ aan. Hier zijn wij tot een punt gekomen, waarbij wij eenigzins langer zullen moeten stilstaan, omdat het is de leuze die de regerings-socialisten aanheffen tegen de revolutie.

Pannekoek heeft reeds in de „Nieuwe Tijd“ aangehouden, dat socialisatie absoluut niet beteekend ontegening van de bourgeoisie, maar integendeel de instandhouding van het bezit.

Als de bourgeoisie de ontegening door socialisatie kon afwenden, dan zal zij dit middel aanvaarden, omdat het haar winsten waarborgt. Maar er is voor ons nog een belangrijke reden waarom wij zoo sterk mogelijk tegen socialisatie moeten optreden.

De strijd van het proletariaat heeft in de eerste plaats tot doel de verovering van de

staatsmacht. Eerst wanneer de kapitalistische staatsmacht vernietigd is, kan het proletariaat aan het kapitalisme een einde maken en een begin maken met het invoeren van een nieuwe productie-wijze. Zoolang de bourgeoisie de staatsmacht in handen heeft beteekend iedere poging om de „productie te regelen“ of op te voeren, een poging om het kapitaal te versterken, om de arbeiders rustig te houden, om hen af te houden van den groten strijd ter verovering van de macht, d.i. van den strijd voor het socialisme.

Daarom zijn wij dus tegen de „socialisatie“. Eerst wanneer het proletariaat zijn historische taak vervuld heeft, wanneer het de bourgeoisie de leiding van den staat ontnomen heeft, kan het beginnen aan het andere gedeelte van zijn taak, de technische en organisatorische voorbereiding van de socialistische productie-wijze. Zoolang de bourgeoisie heerschende klasse in den staats, beteekend „socialisatie“ niets anders dan het scheppen van rustige verhoudingen waardoor het der bourgeoisie mogelijk zal zijn het kapitalisme weer te herstellen. Daarom stellen wij ons op het standpunt geen bevooreringen van de productie, alvorens het proletariaat de staatsmacht heeft veroverd en het door middel van de staatsmacht het socialisme kan invoeren. „Socialisatie“ is dus een contra-revolutionaire leuze, die in werkelijkheid beteekend een ontwijken van den strijd om de macht, een versterking van het kapitalisme en een verzwakking van den revolutionairen strijd van het proletariaat. Tegenover de „Socialisatie“ stellen wij de dictatuur van het proletariaat. Eerst wanneer het proletariaat zijn dictatuur heeft ingesteld, tegenover de dictatuur van de bourgeoisie, eerst dan zullen de arbeiders de productie moeten opvoeren, eerst dan zullen zij zooveel mogelijk moeten produceren, omdat zij dan door hunnen arbeid het socialisme, de nieuwe productie-wijze mogelijk zullen maken.

De heer v. d. W. zegt verder, dat voorloopig de arbeiders tekort zullen komen onder elke productie-wijze. Er is voorloopig niet genoeg voor allen, de wereldoorlog heeft te veel goederen van de menschheid vernietigd. Het is natuurlijk nietwaar dat de communisten aan het proletariaat zouden willen voorspiegelen dat direct na de verovering van de macht door het proletariaat, welvaart voor allen verzekerd zou zijn.

Als door sommige revolutionaire socialistten zulk een propaganda werd gevoerd, zouden wij daartegen zoo sterk mogelijk opkomen. Wij weten dat het proletariaat groote offers zal moeten brengen in zijn strijd voor een nieuwe maatschappij en wij weten ook, dat als het proletariaat de staatsmacht veroverd heeft, daarmee nog niet direct in de behoefte der menschheid kan worden voorzien. Maar een proletariaat, dat zijn historische taak begrijpt, zal zich door deze overwegingen niet terug laten houden om die taak te volbrengen.

Het proletariaat zal voor het socialisme offers moeten brengen; het socialisme is die offers dan ook ten volle waard. De heer v. d. Waerden en zijn vrienden willen de arbeiders ook offers laten brengen, maar niet voor eigen zaak, doch voor de bourgeoisie, zoals ook tijdens den wereldoorlog de regerings-socialisten het proletariaat voor de zaak van de bourgeoisie opofferden.

Daarom waarschuwen wij de arbeiders tegen de taktiek van dezen contra-revolutionair. Het is verbluffend wanneer men ziet hoe heeren als v. d. Waerden, die vroeger tot de Marxisten gerekend werden, thans geheel en al naar het behoud zijn overgelopen. Hij zegt in zijn geschriftje hierover zelf, dat het merkwaardig is, dat zij die in tijden van goede conjunctuur „de arbeiders moeten voorhouden, dat de bloeiperiode slechts schijnbaar is, dat zij zich niet moeten aanpassen bij het kapitalisme, maar de opheffing van het kapitalisme moeten nastreven, thans schijnbaar naar matiging drijven“. „Thans moeten zij“, dat zijn de heer v. d. Waerden c.s., opnieuw

waarschuwen tegen al te snelle aanpassing, ditmaal aan de wilde mentaliteit en tegen de onnoemelijke verwachtingen van wat al niet op één slag te verwezenlijken valt“.

Wij zien het dus duidelijk, de heer v. d. W. stelt zich dus speciaal ten doel, de revolutionaire beweging te bestrijden. Hij erkent dit openlijk, waar hij zegt: dat hij en de zijnen de taak hebben „in de wenteling het vaste te vertegenwoordigen“ de heeren verklaren zich openlijk voor het behoud; voor de „orde“ dat is voor het kapitalisme. Het proletariaat zal in zijn revolutionairen strijd, over deze heeren heen moeten schrijden naar het socialisme.

A. K.

De Scharrelpolitiek van de leden der Communistische partij in den Raad van de hoofdstad.

Men zal zich herinneren dat op den 21en juli, een duizendtal gemeentewerklieden hebben gestaakt in Amsterdam.

Mogen wij de Tribune gelooven, dan was deze staking gericht tegen de tusschenkomst der gealleerden in Hongarije en Rusland. Het werkliedenreglement, de wet waaronder de werklieden der gemeente leven, schrijft blijkbaar voor, dat werklieden moeten gestraft worden, indien zij willekeurig verzuimen. Inhouding van loon, was als wij het bij het juiste eind hebben, de straf voor de stakende werklieden. Van het college van B en W waren o.m. Wibaut en Vliegen leden. Tegen deze straf staat beroep open bij de instelling van het scheidsgerecht. Van dit recht van beroep wilde de Federatie van Gemeentewerklieden geen gebruik maken. De mannen der Federatie hebben aldus geredeneerd, de volle verantwoordelijkheid voor de strafoplegging moest gedragen worden door het college van B. en W. De staking was in dit geval een politieke daad, evenals de strafoplegging, waaraan men zich niet vrijwillig moest onderwerpen. Deze houding der werklieden hebben wij ten zeerste toegejuicht. Juist zoals wij de schandelijke houding van de sociaal-patriotten, Wibaut en Vliegen, om straf op te leggen aan de werklieden voor deelneming aan den politieken strijd, ten scherpste afkeuren. In den Raad heeft immers Wibaut medegedeeld, dat het besluit tot strafoplegging in de vergadering van B. en W. met algemeene stemmen is genomen.

Door deze handelingen van Wibaut en Vliegen, wordt het feit duidelijk, dat deze heeren de beweging der arbeiders tegen gaan met de wet waarachter steeds de kassewil der bourgeoisie staat in onze maatschappij. Het praetje van Wibaut, het voorwendsel van het overleg, doet niets af aan het feit, dat zij de wet, het reglement gebruiken, een vorm, waarachter zich de klasseheerschappij der bourgeoisie verbergt, om die klasseheerschappij steunen. Want de gemeente Amsterdam, de uitbuitster der gemeentewerklieden in de bedrijven onder haar klassebeheer, is een klasse bestuur van en voor de bourgeoisie, die niet regeerden, daarvoor heeft zij hare werktuigen, maar heerscht mede door den schijn van het vertegenwoordigend stelsel, de beruchte democratie zoals wij die kennen.

De houding van Wibaut c.s. is des te infamer omdat op de bijeenkomsten der levend-dode tweede-internationale ook hij en zijn Troelstra, de interventie in Rusland hebben afgekeurd. Dezelfde lieden straffen de werklieden der gemeente, die meenen te moeten opkomen tegen de interventie. De tweede internationale is blijkbaar de internationale der huichelarij.

Begin September was de zaak der gemeente werklieden in de zaal. Wesselingh, lid der

S.P. opgenomen in de revolutionaire raadsclub, leider van de Federatie van gemeentewerklieden, heeft toen de volgende motie ingediend:

„De Raad van oordeel dat de gemeentewerklieden, die op 21 juli hebben gestaakt als protest tegen de interventie van de Entente in Hongarije en Rusland, niet moeten worden gestraft, noodigt B en W uit deze straf in te trekken.“

Hij stelde dus den Raad voor de beslissing om de verantwoordelijkheid als geheel op zich te nemen. Was bij deze houding volhard, dan was het klasse karakter van den Raad zeer goed aan het licht gekomen.

Het doel van de parlementaire werkzaamheid der werkelijke revolutionairen mag geen ander doel hebben dan opklaring over onze tegenstanders en niet door de gedachte of men het een of ander bereikt. Deze regel is geheel uit het oog verloren. Mede door de raadsleden der C.P. want in den verderen loop van het debat zei Wesselingh: „Als de gemeentewerklieden zich nu nog tot het scheidsgerecht zouden willen onderwerpen“.

Op deze vraag kwam na beraad van B en W het antwoord: Ja, daartoe zijn wij bereid.

Dit was een groot succes voor de heele bourgeoisie van Nederland. Door Vliegen aangevallen omtrent dezen draai, zei Wijnkoop: Ik heb er zelf op aangedrongen, dat de motie Wesselingh zou worden ingetrokken.

De kleine politiek van het scharrelen, het ruilen, het geven en nemen van de revolutionaire raadsfractie kwam hier naar voren. De leiderspolitiek van Wesselingh, blijkbaar niet eens gemachtigd door de Federatie van gemeentewerklieden, werd gestemd door Wijnkoop. Eerst een grooten mond opzetten, fier spreken en tenslotte zich onderwerpen dat is de ware taktiek van de opportunisten. Dit is de leefregel van de S.D.A.P. van 1900-1909 geweest.

Wesselingh, Wijnkoop en de zijnen stellen het nu voor alsof Wibaut heeft gebogen. Juist het tegendeel is waar. Op 12 Sept. kon men in een artikel van Wijnkoop: „voorloopig einde“ lezen: „B en W zijn terug gekrabbeld voor de simpele mededeeling van Wesselingh dat hij persoonlijk van plan was de zaak van verwijzing naar het scheidsgerecht aan de vakvereniging voor te leggen“. Als wij nog onpasselijk zouden kunnen worden van de draaierij der Tribune, dan zou het thans zijn. Helaas onze organen zijn zoo gewend aan dit dagelijks bedrijf der Tribune-redactie, dat zij niet meer reageeren op dergelijke prikkels.

Het schoonste komt echter nog. Volgens den regel dat de eene leugen gedekt moet worden door de andere, wordt nu het praetje verspreid, dat B en W een staking hebben willen uitlokken. De bekende Wesselingh gesteund door den even bekwamen Wijnkoop hebben dit voorkomen door de intrekking der motie.

Aldus kwam de redding. Door deze voorstelling van zaken, valschelijk de „werkelijkheid“ genoemd, tracht men de S.P. en C.P. deze twee opportunistische partijen, althans de raadsleden van Amsterdam van deze politieke verenigingen, zich te dekken. Feiten laten wij nog nergens om deze meening te staven. Wat er zeker tegensprekt is het feit dat B en W het compromis van Wesselingh hebben aanvaard. Voor uitlokking van een staking ware het, zoo men persé de arbeiders wou uitlokken, meer passend geweest in de door Wijnkoop bij B en W veronderstelde taktiek niet op Wesselingh's voorslag in te gaan. Scherpslijpers laten zich niet in met compromissen. Wat anders is het of B en W

geen staking hebben verwacht. Als iemand met een paraplu uitgaat bij betrokken lucht kan men hen niet beschuldigen den regen uit te lokken. Hoe dit ook moge zijn, een staking te willen voorkomen door intrekking van een motie in den Raad, is je reinste Troelstrataktiek. Als de wil tot staking er is, dan moeten de arbeiders weinig waard zijn als zij niet staken omdat de straf nu wordt uitgesproken niet direct door B en W maar door een ander lichaam. Aan dit bedrijf, het volgen van een zuiver parlementaire compromis politiek, heeft de communistische raadsfractie zich schuldig gemaakt door Wesselingh te steunen daarmee tegelijk de antiparlementaire in de Federatie der gemeentewerklieden wapenen in de hand geven tegen Wesselingh en tegen deelname aan arbeid in Raad en kamer.

Door het opportunisme van Wesselingh en Wijnkoop wordt de kloof dieper tusschen parlementair en anti-parlementair in de onafhankelijke vakbeweging.

Waarlijk, het resultaat van de taktiek van S.P. en C.P. in den raad is schitterend.

De Syndicalisten in het transport-bedrijf en de directe actie.

Toen bij de Sigarenmakers, Typografen en daarna bij de Bakkers, de modern georganiseerde arbeiders tegen de leiding in, tot den strijd overgingen, steeg er uit de pers der onafhankelijken en ook uit de Tribune een uichkreet op, over den herboren strijdwil. Maar niet zoodra richt het verzet der arbeiders zich ook tegen de onafhankelijke organisatie, of de bestrijding daalt tot het peil, dat men in Henri Polak zoozeer afkeurt, en worden alle krachten der onafhankelijke vakbeweging tegen de betrokkenen in het veld gevoerd.

De Tribune, die als communistisch orgaan, den plicht heeft het algemeene belang der arbeiders te verdedigen, verdedigde, terwille van haar invloed, de meest enge vakbelangen.

Het conflict, dat wij hier op het oog hebben, is de laatste staking in de haven van Amsterdam, waarvan wij verklaren dat zij volkomen gerechtvaardigd was, zonder dat wij de eischen en de middelen kunnen verdedigen, die uit een niet begrijpen der verhoudingen voortkwamen.

De havenkapitalisten zijn er n.l. door middel der havenreserve in geslaagd, de eenheid der arbeiders op een zeer vernuttige wijze te breken. En wel op de volgende manier.

De H.R. is verdeeld in drie bannen, waarvan de eerste, wanneer er voor hem geen werk is, een uitkeering ontvangt van f23.— per week, de tweede moet zich geregeld voor werk komen melden, maar ontvangt, wanneer er geen werk voor hem is, niets; terwijl de derde niet verplicht is zich voor werk te melden en bij werkloosheid gelijke rechten heeft als de tweede n.l. geen.

Toen er nu zooveel werk in de haven was, dat alle beschikbare krachten noodig waren, gingen de bij den tweeden ban ingedeelde arbeiders tot den strijd over, met den eisch „uitkeering op gelijken voet van den eersten ban“. Maar Posthuma van „Recht en Plicht“, wilde hoogstens probeeren hen weer voor steun van het **Armbestuur** in aanmerking te doen komen; een taktiek veel erger dan die van den veerleerling toevoer, (die tot doel een ook tot resultaat had verbetering van de positie van alle bedrijfsgeenooten) en die verdedigd werd met: „wat gij wilt is niet te verkrijgen“. Hetwelk in werkelijkheid zeggen wil, dat de bevoorrechte positie van den eersten ban, door opheffing der reserve niet in gevaar mocht worden gebracht, terwijl de menschen van de 2e en 3e ban wel aanvaard worden als leden. Maar de reserve heeft voor de havenkapitalisten ook nog een ander groot voordeel, n.l. dat de looneischen hooger zouden

Begin September was de zaak der gemeente werklieden in de zaal. Wesselingh, lid der

zijn zoo de reserve niet bestond, wij dan het gemiddelde aantal dagen dat alle betrokken arbeiders werken, geringer zou zijn dan nu. En toch moeten de arbeiders van den 2e en 3e ban, zoo het over de voor hem te geringe looneischen tot staking komt, mee staken. Wel een heerlijke rol, hen ook door de syndicalisten toebedeeld. Buiten den eisch terzake de haven reserve, hadden de arbeiders ook nog een kleinen eisch, van f 1.75 voor verzuim, en het was alweer Posthuma van de Federatie, die, hoewel erkennend de rechtmatigheid van dezen eisch, de arbeiders tegenwerkte door hen te wijzen op de complicaties, die bij een volhouden van dezen eisch zich zouden voordoen. Dat wil in goed hollandsch zeggen: laat dezen eisch nu varen, want anders moet de reserve, het werk door julie neergelegd, nog uitvoeren en bij weigering om dit te doen mogelijke opheffing der reserve.

Zoo de lezer merkt is de havenreserve een prachtig wapen in handen der betrokken kapitalisten, tegen de strijdende arbeiders.

Behalve in de havenreserve bezitten de patroons ook nog een ander wapen tegen de arbeiders en wel de loonraad. Door middel van dit completereend orgaan propageeren de patroons niet alleen hunne ideeën over de harmonie der klassen en proberen zij deze ook met behulp der vakorganisaties te realiseren, maar wordt er ook over de noodig geoordeelde verbeteringen van het collectief contract tijdens zijn ganschen duur geparlementeerd, waardoor mogelijke storing van het bedrijf wordt verminderd.

Wat wij nu tot onzen spijt waarnemen is het feit, dat, waar de betekenis van havenreserve en loonraad zoo duidelijk blijkt, ook niet de Federatie en behalve deze ook niet de in de haven bestaande comitees van actie de eenigst mogelijke parolen hebben uitgegeven: „Weg met de havenreserve” en „geen zitting nemen in den loonraad”; omdat deze beide den open strijd om de macht belemmeren.

Zoo de lezer uit deze critische bespreking merkt, zou er voor de Tribune nog een andere taak geweest zijn, dan de syndicalisten onder alle omstandigheden na te loopen. Maar de Tribune, het fiere blad, bang voor het verlies van abonnees en kiezers onder de syndicalisten bevatte onlangs een artikel: Komiek, waarin zij de arbeiders die directe actie hadden gepleegd geniepig aanviel en van zich aftrapte, om Bouman, Posthuma c.s. in de armen te vallen. De oorzaken waardoor de arbeiders in beweging waren gekomen in het havenbedrijf in Rotterdam en Amsterdam, daarvan zei de Tribune niets. Geen woord over de infame havenreserve! Deze valsche en sluiksche manier van doen, die de Tribune zoozeer eigen is als het gaat over problemen van internationale politiek, wordt ook toegepast in het belang der fondsen van de syndicalistische havenarbeiders. En dat heet nu een communistisch blad.

E. K.

De waarheid.

In „Recht voor allen”, het orgaan van de S.P., beklagt de heer Kolthek zich over den heer Oudegeest, die in „la Bataille” het blad van het fransche N.A.S. een artikel schreef ter verheerlijking van het N.V.V.

De heer Oudegeest schrijft volgens Kolthek zóó dat het N.A.S. in de verdrukking komt.

Sedert een jaar neigt het N.A.S. naar het parlementarisme, door een contact met de S.P. schrijft Oudegeest.

Formeel is dit onwaar.

Maar dat het N.A.S. thans in reformistische banen gaat is wel waar!

Het Fransche N.A.S. zal dit te zeerste toejuichen, want de heer Jouhoux, de zaak-waarnemer van het fransche imperialisme gedurende den oorlog, die onlangs de groote meerderheid op het congres van het fransche N.A.S. achter zich leek te hebben, is van den zelfden Oudegeest doordrongen als de Lansinks die het N.A.S. leiden.

De heer Kolthek zelf reformist in hart en nieren, gelooft waarschijnlijk zelf niet dat het N.A.S. principieel verschilt van het N.V.V. Maar dit inzicht heeft de heer Kolthek niet of zwijgt als leider van de S.P., aangezien bij het N.A.S. ten zeerste noodig heeft als recruitersgebied voor zijn S.P.

Want wanneer de heer Kolthek in het bewuste stukje ook eenige tranen plengt over de verheerlijking van de wet-Aalberse betreffende den achtvarendag door Oudegeest, dan vergeet de heer Kolthek te vertellen, dat het N.A.S. samen met het N.V.V. zich in den vorm van een adres aan de Tweede Kamer, principieel zich hebben geplaatst op den bodem van de wet-Aalberse, door de strekking van de wet toe te juichen, die een uitzonderingswet is en niet den achtvarendag als regel stelt.

Slapper kon het N.A.S. al moeilijk optreden.

De heer Oudegeest, te oordeelen naar het beklag in „Recht voor allen” heeft gemeten met een historischen maatstaf meer gelijk dan Kolthek. Op den geest komt het aan en niet op de letter. De oude geest van het reformisme zit voor bij het fransche N.A.S. dat eigenlijk modern is, zoowel als bij het Hollandsche N.A.S.

Kautsky en de wereld-revolutie.

De heer wiens naam wij in den titel van dit stukje hebben genoemd, schreef weer een dik boek over kommunisme en terrorisme.

De geheele burgerlijke pers in Duitschland heeft er zeer van gesmuld; de sociaal patriotten verwijzen naar dit standaardwerk.

De heer Bongers in de „Socialistische Gids” en de heer de Roode in „Het Volk” zijn vol lof. Het kan niet onze bedoeling zijn dit werk hier in vollen omvang te behandelen. Wij nemen hier slechts een paar zinnen uit het werk. Kautsky zegt: (pag. 147)

„De hoofdtak van de predikers der wereld-revolutie in Russischen zin is, de ontkenning van den broederstrijd tusschen de proletariërs.”

Dat zulke onzin is gevloeid uit de pen van Kautsky behoeft niemand te verwonderen.

De man is blijkbaar blind, doof en stom voor de feiten die zich sinds 1914 hebben voltrokken in de officiele arbeiderspartijen.

De corrupte leiders van die partijen, in Duitschland, Frankrijk, Engeland en Rusland, hebben bij het uitbreken van den oorlog zich met de partij en verderen aanhang in dienst gesteld van de regeering. De beste overwinning van dat soort socialisme was volgens deze heerschappen, de overwinning van het eigen over het vreemde imperialisme.

Proletariërs van alle landen vermoordt elkaar ten bate van de imperialismen, ziedaar de ware „broederstrijd tusschen de proletariërs” die de sociaal patriotten hebben bedreven.

Dit was niet de schuld der Bolschewiki,

die zich juist tegen dezen „broederstrijd” fel hebben verzet sinds het uitbreken van den oorlog.

Waarom staat de heer Kautsky zoo op gespannen voet met de feiten?

Wel, zooals blijkt uit zijn „standaardwerk” is de heer Kautsky, de apologet van de leiders der tweede Internationale, de predikers van den broedermoord.

Het Bestuur van het N. A. S. en de vrijheid van kritiek.

Verleden week bevatte „De Arbeid” een mededeeling van het bestuur, dat discussie over het anti-parlementarisme niet meer in het orgaan van het N. A. S. mocht worden voortgezet.

Het bestuur heeft dus per ukase verboden om van gedachten te wisselen over de te volgen richting van het N. A. S.

Ofschoon wij de kwestie van het anti-parlementarisme niet belangrijk vinden, achten wij het niettemin zeer noodlottig dat het Bestuur de krant niet openstelt voor polemiek. Dit bevel tot stopzetting der discussie toont wederom aan hoe het in het kamp der onafhankelijken staat met de vrijheid van kritiek. De beoordeeling van de moderne van die zijde, komt thans door dit feit wederom in een meer juist daglicht.

De N.A.S. liefhebbers kunnen, zoo ze willen, zien, dat deze richting op dit zeer belangrijke punt, waarlijk niet beter is dan de richting Oudegeest. Daar het hier gaat om eer, van de meest kardinale punten in de arbeiders-beweging n.l. de vrijheid van discussie en kritiek, wil het ons voorkomen dat de reformistische syndicalisten zich in hun ware gedaante toonen, die in werkelijkheid niets verschillen van de modernen. Want niet aan de vergaderingsfrases, maar aan de daden leert men de syndicalisten het best kennen.

Abonneert U

op dit blad.

Abonnementsprijs f 0.50

per half jaar.

Abonnementen worden aangenomen aan het Administratieadres:

LIJNBAANSGRACHT 297

AMSTERDAM.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Kommunistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN

Lijnbaansgracht 297 - Amsterdam

1e Jaargang No. 3
November 1919

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 0.50
per half jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgracht 297, A'dam

Bericht aan de Abonnees.

Na dit nummer zal de Administratie beginnen met de kwitanties p.p. aan te bieden.

Gelieve s.v.p. geld gereed te leggen. De Administratie zal beschikken over het geheele bedrag van een jaar, zijnde f 1.— plus de inningskosten. Voor diegenen die hebben bericht voor een half jaar Abonnee te willen worden, geldt dit niet. Dezen betalen f 0.50 en de kosten der inning.

De Administratie.

België-Nederland.

In Zwitserland zal den zetel van den Volkenbond gevestigd worden en wel in de stad Genève. De kantoren van den Bond zijn nog niet geopend, maar toch bestaat de Volkenbond. Hij houdt zich onledig met het regelen van den toestand van Europa en buiten Europa. Hij sluit vrede met Duitschland, met Bulgarije, de „Duitsche Alpenlanden”, met Roemenië, voert oorlog met Rusland, brengt de Hongaarsche Radenrepubliek ten val, houdt zich bezig met den toestand in klein Azië, geeft België een stukje Afrika erbij, kortom, de Volkenbond is de meester van heel de wereld.

Formeel bestaat hij nog niet. In werkelijkheid wordt thans het ruwe, vuile werk gedaan. Is dat eenmaal zoo goed en zoo kwaad als het gaat vóór elkaar, dan wordt het kantoor te Genève geopend en zullen allen, die zich aansluiten bij den Volkenbond, de nieuwe regeling moeten goedkeuren door den reeds bestaanden toestand feitelijk te aanvaarden, door het feit van de aansluiting bij den Bond.

Holland heeft thans reeds met den Volkenbond te maken.

De regeling van de nieuwe verhouding tusschen België en Holland wordt vastgesteld door den Raad van 14. Holland is gedaagd voor den rechterstoel van den Raad en moet voor dit lichaam zijn rechten verdedigen. Dit feit is zeer opmerkelijk, reeds om de eenvoudige reden dat Nederland niet aan den oorlog heeft deelgenomen en toch gedaagd wordt voor het college van 14, voor den Raad der overwinnende mogendheden, voor het blok Engeland-Amerika en zijn trawanten. De dictatuur van het Engelsch-Amerikaansche imperialisme beschikt thans over het lot van Holland.

De sociaal patriotten hebben ons gedurende den oorlog voorgespiegeld, wint Duitschland dan gaat Nederland eraan, is het gedaan met de zelfstandigheid van Nederland. Won Engeland, Frankrijk, Amerika, dan was de zelfstandigheid, het zelfbeschikkingsrecht der kleine naties gered.

De overwinning van de democratie is gekomen; de „vrijheid” is gered. Maar Nederland moet thans „bewijzen” dat de Schelde onder soevereiniteit van Nederland moet blijven, wel te verstaan van de Schelde die op het gebied van Nederland stroomt; Nederland moet zijn recht bepleiten om Limburg niet af te staan; Nederland moet argumenteeren dat het geen speciaal militair verbond wil met België.

Dit is wel het toppunt van democratie, van

zelfbeschikkingsrecht, van de vrijheid der kleine naties.

Het is zeer wel te begrijpen dat de principiele voorstanders van de overwinning der Entente, van het machtigste deel van het wereldkapitaal, thans zwijgen over het pruisische optreden van de Entente, van België, de redactie van de Tribune weet alleen mede te deelen, dat het maar een heibelje is van de Hollandsche chauvinisten tegen België. Er is geen kwestie tusschen België en Nederland. De eenigzins vrijmoedige Wijnkoop, west in de Kamer verleden te vertellen, dat er niets van aan was. Men is zelfs zoo valsch om vergaderingen te beleggen in de Hoofdstad, over de kwestie Nederland-België het imperialisme der geallieerde moeten aanvallen. Dit weet de Tribune zeer handig te vermijden. Men kan van die zijde niet aanvoeren, men moet eerst de eigen Regeering, het eigen imperialisme aanvallen. Want gedurende den oorlog heeft men van dien kant vooral een vreemde, de Duitse Regeering bestreden in de Tribune. Daarnaast de eigen Regeering. Maar niet de Engelsche, Amerikaansche of Fransche Regeeringen. Dus kan men niet aanvoeren, wij vallen alleen eigen Regeering aan, dit klopt niet met de tactiek door de Tribune gevolgd. De kneep zit hem hierin, Wijnkoop, Ravesteijn niet het annexionisme, niet België, steeds hebben gedaan, door praktisch steeds elk imperialisme te bestrijden. Naast het eigen, het vreemde imperialisme krachtig aanvallen, dat is de revolutionaire tactiek.

Zou Duitschland een tiende hebben verlangd van wat België thans eischt, De Tribune zou een verwoed geschreeuw hebben laten hooren over de Hohenzollern, over de Habsburgers, het gevaar van het Pruisische militarisme, de jonkers en den heer Scheidemann.

In de kwestie Nederland-België wist de Tribune nog geen stom woord te schrijven over Hijmans, den Minister van Buitenlandsche zaken, vroeger wel over Bethmann Hofweg, den Rijkskanselier, over den heer v. d. Velde geen syllabe, over Clemenceau niemandal.

Als Duitschland eens een militair verbond aan Nederland had voorgelagen, men kan zich voorstellen hoe verwoed de Tribune zou geweest zijn; nu België dit deed, wat zeggen wil een verbond Frankrijk-België-Nederland, nu weet de Tribune van niets. En dat heet nu een revolutionaire tactiek, dat zijn nu de Bolschewiki in de verbeelding van S.D.A.P. en bourgeoisie, ach arme, wat een namaak die Ravesteijn en Wijnkoop.

Wat wij hierboven niet te veel hebben gezegd van België, van de Entente en van den moed der Tribune om te ontkennen dat er een kwestie België-Nederland bestaan heeft en nog

bestaat, daarom laten wij de geheime nota der Belgische regeering aan zijn agenten in Nederlandsch-Limburg hierbij voor een gedeelte afdrukken en waarvan wij de naukeurige lezing ten zeerste aanbevelen.

De tekst der geheime nota.

P. 4246.

Brussel, 20 Mei 1919.
„Vertrouwelijke Nota voor het Groot Algemeen Hoofdkwartier.

De Belgische politiek te Maastricht en in afgestaan Limburg behoort niets te verwaarloosen om den Duitschen invloed te bestrijden en een toenadering tot België te vergemakkelijken.

Waar het niet aangewezen is den Limburgers die belangen hebben in bezet Duitschland, te beletten zich daarheen te begeven, is het hoogst wenschelijk, dat den Duitschers zooveel mogelijk belet worden in Limburg door te dringen.

Daartegenover moet alles wat kan strekken ter begunstiging van de hartelijke en nauwe betrekkingen tusschen Limburgers en Belgen aangemoedigd worden: het reizen van Limburgers naar België, de ontwikkeling der handelsbetrekkingen met België, de verspreiding van de Belgische dagbladen en de Belgische denkbeelden.

Op dit oogenblik moet iedere Belgische agent in Limburg naar gelang zijner krachten medewerken tot voorbereiding van den terugkeer dezer provincie tot haar moederland, geen gelegenheid voorbij laten gaan om den Limburgers aan te toonen, dat hun belang ligt aan de zijde van België; zonder onbescheidenheid.

Het is noodig dat op dit oogenblik de Belgen in Limburg den indruk wekken, dat zij zeer veel vertrouwen stellen in den goeden uitslag ten hunnen opzichte van de onderhandelingen, welke met Nederland zijn begonnen betreffende de herziening der tractaten van 1839, dat wil zeggen, nopens de regeling der kwesties over de Schelde en de Maas. Dat zij zich heel zeker betoonen van den steun ons door de Entente verleend en van de afdoende uitwerking daarvan.

Natuurlijk is tact en eerbied voor het gevestigd gezag gebiedend noodzakelijk. Zij behooren niet te veel rechtstreeksche propaganda te maken, (zulks door Limburgers laten doen). Zij moeten te verstaan geven, dat als Limburg weder Belgisch wordt, het Limburgsch zal blijven of het weder zal worden, dat het niet aan een andere provincie zal worden toegevoegd, dat men er niet de Fransche taal zal invoeren, dat het Katholieke geloof er evenzeer zal beschermd worden, als onder Nederlandsch bestuur. Anticlericalisme is niet gangbaar in deze streek. Integendeel!”

Ons dunkt dat dit document alle praattjes van de Tribune, en de ontkenning van Wijnkoop voldoende weerlegt.

Tocù wilen wij het hierbij niet laten. Want onze tegenvoetters beschikken over een dagblad en wij niet. Dag aan dag gaan zij door met de verkeerde tactiek. Het geval wat wij thans behandelen, daarvan kon men in 't geheel niets lezen in de Tribune. De reden hiervan kon men nu wel eenigzins begrijpen.

Daarom geven wij hierbij plaats aan een